

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko P.(...) Sp. z o.o. w Z.

o zapłatę i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2008 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 14 marca 2008 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 marca 2008 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez powódkę od wyroku tego Sądu z dnia 8 listopada 2007 r. Sąd ten stwierdził, że powódka w toku całego postępowania w sprawie dochodziła wyłącznie roszczeń o charakterze majątkowym, w apelacji ograniczyła je do kwoty 13.000 zł i tak też określiła wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej. Ze względu na tę wartość skarga kasacyjna powódce nie przysługuje (art. 398² § 1 k.p.c.). Bez znaczenia jest, że roszczenia majątkowe powódka wiązała ze zdarzeniem traktowanym jako naruszające jej dobra osobiste, skoro ochrony tych dóbr nie dochodziła.

W zażaleniu na wymienione postanowienie powódka podniosła, że dochodzone przez nią roszczenia były roszczeniami z zakresu ochrony dóbr osobistych, a zatem dochodzone przez nią roszczenia miały charakter majątkowy. Zarzuciła naruszenia art. 398² § 1 k.p.c. w związku z art. 244 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pozwie wytoczonym w sprawie powódka żądała zasądzenia na jej rzecz kwoty 100.000 zł tytułem „zadośćuczynienia” i kwoty 30.000 zł „za naruszenie praw autorskich” oraz „ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości”. W apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji, oddalającego powództwo, powódka ograniczyła żądanie pozwu do kwoty 10.000 zł zadośćuczynienia i kwoty 3.000 zł za naruszenie praw autorskich i w takim zakresie zaskarżyła wyrok Sądu pierwszej instancji. Wyrokiem z dnia 8 listopada 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację (poza tym jedynie zmienił zaskarżony wyrok co do rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego). Powódka wniosła skargę kasacyjną od tego wyroku „co do oddalenia apelacji w zakresie odmawiającym ustalenia naruszenia dóbr osobistych i odpowiedzialności za szkody mogące powstać w przyszłości”.

Jak z powyższego wynika wyrok Sądu pierwszej instancji w części oddalającej powództwo o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości nie został objęty zaskarżeniem apelacyjnym i wyrok ten w wymienionej części uprawomocnił się. Rozstrzygnięcie sprawy wyrokiem Sądu Apelacyjnego nie objęło rozstrzygnięcia o żądaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Wniesienie skargi kasacyjnej od tego wyroku „co do oddalenia apelacji w zakresie odmawiającym ustalenia naruszenia dóbr osobistych i odpowiedzialności za szkody mogące powstać w przyszłości” jest wniesieniem skargi od wyroku nieistniejącego. Z tego więc względu skarga kasacyjna wniesiona przez powódkę jest niedopuszczalna i powinna zostać odrzucona (art. 398⁶ § 2 k.p.c.). Jest to przyczyna odrzucenia wyprzedzająca przyczynę, z powodu której skargę kasacyjną odrzucił Sąd Apelacyjny. Dla stwierdzenia zasadności zaskarżonego postanowienia nie zachodzi zatem potrzeba badania trafności zarzutów zażalenia.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., postanowił jak w sentencji.